

det Udtryk, det har faaet. Hvad derimod Valgretten angaar, har den højtærede Minister Ret. Der forlanges der ikke Indfødsret paa Island. Jeg mindes selv at have nævnt det saaledes for Ministeren en Gang, hvor vi talte om Sagen, og det er derfor ikke noget nyt for mig. Jeg ved ikke, hvorledes det er kommet ind i Forfatningen for Island. Maaske har man ikke lagt Mærke til, at der her var en Lakune. Maaske, og det vil jeg snarest tro, har man for denne Bestemmelse haft en meget naturlig og god Grund, samtidig med, at man ikke har haft nogen særlig stor Grund til at undlade at kræve Indfødsret. Jeg tænker her paa det særlige Forhold mellem os og Island, et Forhold, der ikke bestaar mellem os og de vestindiske Øer. Der er nemlig ganske vist et dybtgaaende nationalt Samforhold mellem os og Island, men det samme nationale Samforhold bestaar ogsaa mellem Island og Sverige og Norge. Jeg antager, at det har været af Hensyn særlig til Norge, at man har fraveget Kravet om Indfødsret paa Island. Samtidig har man ikke det Motiv til at kræve Indfødsret paa Island, som man har i Vestindien: det Motiv, som jeg allerede i Gaar har tilladt mig at fremdrage. Paa Island er der Tale om *Tusinder* af Vælgere, der spiller det derfor ingen Rolle, om et Par fremmede ogsaa faa Valgret; de fremmede blive dog et rent forsvindende Antal, men derimod spiller det en stor Rolle i Vestindien, hvor der kun er Tale om Vælgere i *Hundredvis*.

Naar saa endelig den ærede Minister i Fortsættelse af den ærede Ordfører omtalte Forholdene i Nørresundby og vore Handelspladser, saa forstaaer jeg egentlig ikke, at disse Forhold kunne paavirke Ordførerens Syn paa Sagen. Jeg glæder mig over, at han ikke har kendt dette Forhold, thi saa vilde han ikke være gaaet med til det fremkomne ret beskedne Forslag om Valgbarhed. Men jeg forstaaer ikke, at disse Forhold kunne paavirke ham, thi de ligne aldeles ikke de Forhold, hvormed de sammenlignes. Den ærede Minister har for lidt siden med fuld Ret sagt, at vi ikke maa glemme, at *den ordinære Lovgivningsmagt for de dansk-vestindiske Øer ikke er her paa Rigsdagen, men paa Øerne*. Nu ere vi dog derimod endnu ikke komne til, at nogen ordinær Lovgivningsmagt er tildelt Kommunalbestyrelserne i Nørresundby eller Esbjerg; kun hvis vi vare det, kunde man have draget en Sammenligning. Nu kan man det ikke.

Saa siger den ærede Minister, at der først maa skabes en anden Praksis for Tildeling af Indfødsret, før vi kunne kræve den som Betingelse for Valgret. Det er i og for sig slet ikke nødvendigt, og det Eksempel, hvormed den ærede Minister syntes at ville bevise det, synes jeg slet ikke gælder. Derimod har han ganske sikkert Ret i, at medens Reglen f. Eks. paa de engelsk-vestindiske Øer, med hvilke vore Øer nærmest kunne lignedes, i Almindelighed er den, at der kræves Indfødsret for Valgret, saa har man der en Indfødsret, der betyder noget andet end den almindelige engelske Indfødsret, og man faar den ofte let. Dog er den mindste Fordring, der *altid* stilles, den, at vedkommende skal aflægge Troskabsed til den engelske Regering; det forlange vi ikke, og det betyder dog slet ikke saa ganske lidt. Det er meget rigtigt, at man maa se paa Kravene for Indfødsrets Meddelelse i Vestindien paa anden Maade, end vi hidtil have gjort i Rigsdagen. Men dertil behøves slet ikke andet, end at det en Gang for alle siges i Rigsdagen, at det selvfølgelig maa staa frit for den, i den Henseende at indføre en anden Praksis overfor dem, der søge Indfødsret i Vestindien. At Folk skulle tale Dansk, vilde være en ret vanvittig Fordring ovre paa de vestindiske Øer, hvor vi have 30,000 Beboere med Indfødsret, som ikke kunne tale Dansk. Rigsdagen staaer efter Indfødsretsloven fuldstændig frit; den kan handle ganske efter eget Tykke, og det vilde da være overordentlig naturligt, om man slog fast, at naar den hidtil gældende Regel om, at 5 Aars Ophold er tilstrækkeligt for at faa Valgret, ophæves, saa skal 5 Aars Ophold ogsaa derovre være tilstrækkeligt for at kunne faa Indfødsret. Rigsdagen maa saa samtidig stryge Fordringen om, at de skulle kunne Dansk, alene støttet paa den sunde Fornuft.

Den ærede Ordfører kunde gerne lade være med at søge at tage Afstand fra at blive betragtet som mindre nationalsindet, fordi han ikke er gaaet med til min Ændring; han ligesom antydede, at det var af Hypernationalitet, at jeg stillede den Fordring. Der er jo ikke faldet et eneste Ord fra min Side, som kan berettige ham til denne Antydning. Nej, Ændringen stilles for at skaffe den Sikkerhed, man naturligt maa ønske, for at de Interesser, der skulle varetages, ogsaa ville blive varetagne.

Maa jeg saa blot overfor den ærede Minister til Slutning sige, at han sagde